

PAULJUCSÁK Péter**Hiba a jelforrásban**

Repedések futnak az idő bőrén,
hajszálerek egy baljós központig.
Senki sem tudja, mi zajlik ebben a szervben,
nyálkás anyagot pumpál a végtagokba,
lúktetése tereli az organizmust.

A vonalak tájként is megjelennek,
egy valószerűtlenül keskeny szerpentin
ágazik szét a szemhéjak hárttyája mögött,
közben disszonáns zongoraszólam omlik
a falakról a képzelet szurdokába.

Össze akarom kötni a szervest a szervetlennel,
a mozgót a háttérrel, de mindig szétesnek.

Északról szarvasok érkeznek, és egy sistergő
patakából isznak, aminek statikus TV-zaj íze van.
Aztán fölugrálnak egy benzinszagú teherautóra,
és kitörnek egymás nyakát. Néha máshogy alakul,
de végül úgylis csak a repedések maradnak.

Mederviszony

Baj van a kérdésekkel.

A válaszok süllyedő szálkái
lerakódnak, mint a mész.

Például, ha mellettem vagy,
már nem hallok tőlem, hogy merre jársz.

Ki akarom mondani,
meg akarom keresni, hogy mit érzek,
de mindig csak egy bányatavat találok.

Éjszaka ismeretlen halfajokkal úszok,
mint a csend.

Reggelente vakon ébredek,
halántékomon a víztömeg súlya.

Mozgó részek

Nézni, ahogy fák masíroznak az amorf ködben.
Hallgatni, ahogy kopnak a dombok.

Végigsimítani a partot, egy fel nem támadó főnix porát.
Hagyni, hogy a madarak röpte összekarcolja a szemet.

Végre a fény kastélyához érni, elveszni termeiben.
Úgy rejtőzni el, hogy megtalálj.

Cukrot olvasztani a nyelv hegyén.
Majd látni, hogy felöltözöl, és elpakolod a színeket.

Megérezni a bőr alatt az atomok monoton tajtékzását.
Megérteni, hogy nem rezegnek, hanem remegnek.